

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/394/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5915200269
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5915200269.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Kataríny Beniačovej v právnej veci navrhovateľa: AB 1 B. V., so sídlom Amsterdam, Strawinskylaan 933, Holandské kráľovstvo, reg. č. 560 07 043, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47234679, proti odporkyni: I. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, právne zastúpená JUDr. Dušanom Serekom, advokátom so sídlom K. P. XXX/XX, K., o zaplatenie 1.335,29 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/20/2015-78 zo dňa 22. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými čiastočne vyhovel návrhu navrhovateľa a v časti o zaplatenie sumy 53 Eur konanie zastavil, **z o s t á v a n e d o t k n u t ý**. Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni trovy odvolacieho konania vo výške 221,20 Eur, na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Sereka, vedený v E., a.s., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi istinu 329,18 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 329,19 Eur od 07.01.2015 do zaplatenia. V časti zaplatenia sumy 53 Eur konanie zastavil a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Odporkyni priznal náhradu trov konania vo výške 164,79 Eur.

Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že návrh navrhovateľa je čiastočne dôvodný. Právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzatvorili dňa 24.10.2011 úverovú zmluvu č. 4110106373. Uvedená zmluva aj napriek tomu, že je to zmluva o úvere, je spotrebiteľskou zmluvou, a preto je potrebné na uvedený právny vzťah aplikovať Občiansky zákonník a normy spotrebiteľského práva, nakoľko uvedenú zmluvu uzatvorila odporkyňa ako spotrebiteľ, pričom navrhovateľ konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na základe uzatvorenej zmluvy poskytol právny predchodca navrhovateľa odporkyni úver vo výške 2.290,- Eur, ktorý sa odporkyňa zaviazala splácať v 24 mesačných splátkach každá vo výške 138,63 Eur s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou vo výške 29,58%, priemernou RPMN 20,65% a RPMN od 33,8% do 37,3%. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy platil zákon č. 129/2010 Z.z. (ďalej ZoSÚ), pričom v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ tohto zákona zmluva musela obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V konaní bolo preukázané, že uzatvorená úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN od 33,8% do 37,3%. V uvedenej zmluve teda absentoval údaj o presnej výške RPMN, pričom ak právny predchodca navrhovateľa vymedzil RPMN sadzbou od - do, takéto stanovenie výšky RPMN odporovalo vyššie uvedenému zákonnému ustanoveniu. Táto skutočnosť mala potom za následok, že uvedený úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ považoval za bezúročný a bez poplatkov. Odporkyni bol poskytnutý úver vo výške 2.290,- Eur, pričom z výpisu čerpania, splátok a úhrad bolo preukázané, že

odporkyňa uhradila do dňa podania návrhu sumu 1.960,82 eur. Rozdiel medzi poskytnutou výškou úveru a výškou splátok, ktoré realizovala odporkyňa, teda predstavuje sumu 329,18 Eur a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zaviazal odporkyňu zaplatiť v prospech navrhovateľa dlžnú sumu. Pokiaľ si teda navrhovateľ uplatnil voči odporkyňi právo na zaplatenie sumy 1.335,29 Eur s príslušenstvom, návrh vo zvyšnej časti ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Navrhovateľ cestou svojho právneho zástupcu zobral späť pred začatím pojednávania návrh v časti o zaplatenie sumy 53,- Eur, s poukazom na uvedený dispozičný úkon preto súd návrh v časti o zaplatenie sumy 53,- Eur zastavil. Táto suma predstavovala poplatok za upomienku a zmluvnú pokutu

Zároveň priznal i príslušenstvo uplatnenej pohľadávky, a to 5,05% ročný úrok z omeškania zo sumy priznanej istiny, teda zo sumy 329,18 eur od 7.1.2015 až do zaplatenia, nakoľko odporkyňa tým, že dlžnú sumu neuhradila v prospech navrhovateľa v lehote splatnosti celého úveru, t.j. do 28.5.2013, dostala sa do omeškania s peňažným plnením, pričom súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania až od 7.1.2015, nakoľko bolo preukázané, že odporkyňa nebola v omeškaní s úhradou splátok tak, ako to uviedol v návrhu navrhovateľ, nakoľko úver súd považoval za bezúročný a bez poplatkov. Z tohto dôvodu preto priznal úrok z omeškania od 7.1.2015, teda tak ako si to uplatnil navrhovateľ, pričom výška úroku z omeškania je v súlade s ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Pri rozhodnutí o trovách konania vychádzal z ust. § 142 ods. 2 O.s.p., pričom vychádzal zároveň z toho, že pomer úspechu navrhovateľa (24%) a odporcu (76%) predstavuje čistý úspech odporcu 52%. Na základe uvedeného odporkyňi priznal náhradu trov konania v pomernej časti.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ (okrem výroku, ktorým bolo konanie čiastočne zastavené). Závery súdu o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, na základe čoho považoval úver za bezúročný a bezpoplatkov za neuralgické body celého konania, absolútne sa s nimi nestotožňuje. Súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. RPMN vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy uviedol jeho právny predchodca ako obsahovú náležitosť zmluvy spôsobom od 33,8 % do 37,3 % s tým, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu Spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Takto stanovená RPMN bola s ohľadom na ust. § 19 v spojitosti s Prílohou 2 ZoSÚ. Zastáva názor, že ZoSÚ vyžaduje iba to, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom nekonkretizuje, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený. Bol nútený pristúpiť k vymedzeniu RPMN prostredníctvom jeho minimálnej a maximálnej výšky (s rozdielom 3,5%), keď pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené ZoSÚ neberú ohľad na rôznorodosť produktového portfólia jednotlivých poskytovateľov úverov. Takýmto spôsobom určená RPMN je v súlade s ustanoveniami ZoSÚ ako aj ust. § 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Postup uvedenia RPMN vo forme rozpätia „od-do“ podporuje aj vyjadrenie ministerstva financií ČR, pričom právna úprava ČR a SR je úplne totožná, keďže vychádza z rovnakej smernice EÚ. Súd svoje rozhodnutie odvodzuje od formalistického znenia strohých zákonných noriem a odchýlku 3,5% pri uvedení RPMN kruciallyne postihuje aplikáciou fikcie o bezodplatnosti. Zmluvné ustanovenie, podľa ktorého odporca (spotrebiteľ) súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu navrhovateľ oznámi po poskytnutí úveru je z hmotnoprávneho pohľadu v súlade s ust. § 269 ods. 3 Obchodného zákonníka. Preto navrhuje rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zmeniť napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila odporkyňa. Poukázala na to, že odvolaniu navrhovateľa voči výroku I., ktorým bolo čiastočne jeho návrhu vyhovené nie je prípustné, nakoľko týmto výrokom nemohla byť navrhovateľovi spôsobená ujma. V ostatnej časti považuje odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Hodnota RPMN musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere určená jasne a zrozumiteľne. Právna úprava neumožňuje určiť RPMN v intervale. Tvrdenie navrhovateľa o nemožnosti stanovenia tejto hodnoty v čase čerpania úveru, resp. uzavretia zmluvy neobstojí a pôsobí nanajvýš nedôveryhodne, keď v zmluve jeho právny predchodca vyčíslil celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom na strane jednej a na strane druhej nevedel uviesť v zmluve presnú hodnotu RPMN. K odvolaniu voči výroku o trovách konania navrhovateľ neuvádza žiadne dôvody. Na základe uvedeného navrhuje rozsudok okresného súdu vo výroku III. a IV. potvrdiť a vo výroku I. odvolanie odmietnuť. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania, ktoré i vyčíslila. odnota H

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 41 ods. 2 O.s.p., každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Navrhovateľ síce vo svojom odvolaní označil, že podáva odvolanie proti rozsudku vo výrokoch I., III. a IV. avšak z obsahu odvolania odvolací súd vyhodnotil, že jeho odvolanie nesmerovalo proti výroku, ktorým bolo jeho návrhu čiastočne vyhovie, preto vyslovil, že rozsudok okresného súdu v tejto časti zostáva nedotknutý.

Dôvodom čiastočného zamietnutia návrhu navrhovateľa bola skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahuje povinné náležitosti stanovené v ust. § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, a preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

V tomto smere sa odvolací súd v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil (zopakoval) niektoré podstatné skutočnosti (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ účinnom do 30.11.2011 musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem iného obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa však predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý Zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Nato, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení.

RPMN predstavuje dôležitý údaj pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj jeho výber. Navrhovateľ (jeho právny predchodca) ako dodávateľ

má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o RPMN a predmetná informácia má pre spotrebiteľa podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Veriteľ musí spotrebiteľa zreteľne informovať o výške RPMN a o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Hodnoty týchto údajov musia byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Zmyslom uvedeného je to, aby spotrebiteľ už na začiatku úverového vzťahu si mohol porovnať výhodnosť či nevýhodnosť daného úverového produktu a až na základe všetkých relevantných údajov sa mohol slobodne rozhodnúť. Pokiaľ v úverovej zmluve nie je uvedený konkrétny údaj o RPMN, spotrebiteľ nemá reálnu možnosť sa orientovať v ponuke spotrebiteľských úverov.

Nezanedbateľnou skutočnosťou okrem iného je to, že je to práve navrhovateľ, ktorý naformuloval znenie úverovej zmluvy. Ust. § 43 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) pritom vyjadruje zásadu generálnej prevencie predchádzania sporom, keď vyžaduje od účastníkov, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku sporov. Bolo preto povinnosťou navrhovateľa ako veriteľa pri kontraktácii v úverovej zmluve uviesť všetky podstatné náležitosti, a teda aj presnú a konkrétnu RPMN, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy.

Pre spotrebiteľský úver sa v ZoSÚ z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma (v danom prípade údaj o RPMN) a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na účely výpočtu presnej výšky RPMN pred poskytnutím úveru podľa § 19 ZoSÚ sa vychádza z predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v zmluve (§ 19 ods. 3 ZoSÚ). Rovnako to platí aj v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v RPMN, ktoré sa nedajú určiť v čase výpočtu RPMN. V takom prípade sa pri výpočte RPMN vychádza z predpokladu nemennosti úrokovej sadzby a ostatných poplatkov, a to až do konca platnosti úverovej zmluvy (§ 19 ods. 4 ZoSÚ). Vzhľadom na uvedené tvrdenie navrhovateľa, že RPMN nebolo možné určiť ku dňu uzatvorenia zmluvy je nelogické a v rozpore s citovanými zákonnými ustanoveniami, ktoré výslovne uvádzajú, že RPMN musí byť vyčíslená na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Preto odvolacia námietka, že vec bola nesprávne právne posúdená, keď odporkyňa ako spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú RPMN jej navrhovateľ oznámi po poskytnutí úveru, je nedôvodná.

Navrhovateľ v odvolaní poukazoval na to, že zmluvné ustanovenie, podľa ktorého odporca (spotrebiteľ) súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu navrhovateľ oznámi po poskytnutí úveru je z hmotnoprávneho pohľadu v súlade so znením § 269 ods. 3 Obchodného zákonníka. Odvolací súd k tejto námietke poukazuje na to, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere, ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, majú prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník. Preto je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka a zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie priznaného úroku z omeškania odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody. Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k priznaniu úroku z omeškania vo výške 5,05% a nie vo výške uplatňovanej navrhovateľom v návrhu (8,5%). Odvolací súd preto nemá právny dôvod, respektíve možnosť zaoberať sa výškou priznaného úroku z omeškania, nemôže ju preskúmať.

Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietajúcej časti, ako aj vo výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 244 ods. 1 aplikujúc ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a trovy konania si riadne uplatnila a zároveň ich aj vyčíslila. Z tohto dôvodu jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúce z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 221,20 Eur, pozostávajúce z odmeny za úkony právnej služby v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z.z.:

- 19.6.2015 písomné vyjadrenie k odvolaniu (§ 10 ods. 1 písm. a/, § 13a písm. c/, § 15) odmena 51,45 Eur + režijný paušál 8,39 Eur,
- 14.10.2015 účasť na verejnom vyhlásení rozsudku pred odvolacím súdom (§ 10 ods. 1 písm. a/, § 13a ods. 4 veta prvá, § 15) odmena 25,73 Eur + režijný paušál 8,39 Eur,
- 14.10.2015 náhrada za stratu času za cestu z K. do Žiliny a späť (§ 17 ods. 1, 3) 6x 1 hod. vo výške 83,88 Eur,
- 14.10.2015 náhrada cestovného osobným motorovým vozidlom za cestu z K. do Žiliny a späť vo výške 43,36 Eur (ubehnuté km 174, priemerná spotreba 5,3 l/100 km, priemerná cena benzínu podľa údajov ŠÚ SR 1,249 Eur, 0,183 Eur v zmysle opatrenia MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách).

Odporkyňa si odmenu za právne služby vyčíslila zo základu 1.335,29 Eur. Odvolací súd však priznal odmenu právnej služby zo základu 953,11 Eur, keď v časti zastavenia konania o zaplatenie 53,-Eur a v časti istiny 329,18 Eur bolo návrhu navrhovateľa vyhovieť a v tejto časti v zmysle vyššie uvedeného sa odvolacie konanie nedotýkalo. Ďalej si odporkyňa uplatňovala náhradu za stratu času pri účasti na verejnom vyhlásení rozsudku pred odvolacím súdom dňa 14.10.2015 za cestu z K. do Žilina a späť celkom 8 polhodín. Z internetovej stránky www.kolko-km-je.ubytovaniesr.sk mal odvolací súd zistené, že vzdialenosť medzi týmito dvoma mestami je 93 km a cesta autom trvá 79 minút, čo predstavuje iba 3x polhodiny, a nie ako si to účtovala odporkyňa 4x polhodiny. Preto bola odporkyni strata času priznaná vo výške celkom 6x polhodiny spolu s cestou späť.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.